

ESTE OARE CHEMAREA LA RESTABILIRE DESCHISĂ ACUM?

R2675 - 01 August 1900, pag. 236

Un drag frate în adevăr pare să creadă că învățăturile „ZORILOR” (apoi numite „STUDII ÎN SCRIPTURI” - n. t) Vol. V, diferă de cele din „ZORILE” Vol. III, în privința întrebării din titlul acestui articol. El vede clar că în „ZORILE” Vol. V, vederea pe care o prezentăm este că chemarea restabilirii nu poate începe până ce ultimul membru al Bisericii Evanghelice nu va fi fost schimbat, glorificat, dar el crede că volumul trei învață că chemarea restabilirii va fi în progres simultan cu lucrarea de încheiere a acestui Veac Evanghelic. Această declarație mai clară a subiectului în „Zorile” V, este rezultatul faptului că am putut observa că unii au extras o impresie greșită din Vol. III. Ca dovadă a acestui lucru, fratele se referă la Vol. III, p. 218, unde este declarat că „încetarea favorii sau a chemării aici, în 1881, este urmată sau mai bine zis suprapusă, cu chemarea generală a întregii omeniri la binecuvântările și favorurile Mileniale pe condiția credinței și ascultării”. De asemenea paginile 365 și 367: „Mai mult, unde favoarea specială a chemării generale Evanghelice s-a încheiat, Octombrie 1881, binecuvântările asupra omenirii s-ar părea să fie potrivit să-și aibă începutul”. „El (1881) a fost data încheierii chemării înalte, și prin urmare data pentru începerea chemării restabilirii pentru omenire în general”.

În privința acestor fel de întrebări cu atât de multă complexitate este uneori dificil să folosești un limbaj suficient de exact; și în mod special dacă în timpul scrierii lor, obiecțiile și criticismul nu sunt anticipate în mod deplin. Dacă ar fi să exprimăm punctele de mai sus din nou, atunci, ca și în „ZORILE” V, am încerca mai tare să îngrijim declarațiile noastre, ca astfel să prevenim orice înțelegere greșită. Gândul nostru este că, încheierea chemării înalte în anul 1881 a fost o dată clar marcată, și că începând cu acel timp ar trebui să ne așteptăm la manifestări în direcția restabilirii - dovezi că binecuvântările restabilirii erau în proces de desfășurare. N-am avut nici o intenție de a reda gândul că restabilirea, fizică, mentală și morală, ar trebui să fie așteptată în 1881, sau de atunci încolo. De fapt, nu vedem în operare nici un fel de proces de restabilire generală fizică, și nici nu trebuie să ne așteptăm la acesta până când Ziua sacrificiilor Ispășirii (ale acestui veac Evanghelic - Christos și Biserica, corpul Său) va fi sfârșită.

Am arătat aceasta deja în broșura: „Umbrele Tabernacolului ale Sacrificiilor mai bune”, publicată în 1881. Acolo am arătam că marele preot nu-și îmbracă hainele de glorie, reprezentând onoarea și autoritatea guvernării și binecuvântării, până ce „Țapul Domnului” nu este omorât, și trupul său ars în afara taberei, grăsimea sa arsă pe altar, și sângele său dus în „Sfânta Sfintelor” și stropit peste Scaunul Îndurării (capacul ispășirii - n. t). (Arătam acolo de asemenea că acest țap a tipificat Biserica, a cărei toate experiențe tipificate acolo nu pot fi terminate până ce ultimul membru al corpului lui Christos nu și-a sfârșit sacrificiul său complet). Atunci marele preot venea la altar, își ridica mâinile, și începea să binecuvânteze poporul, care în același timp se proșterneau până la pământ așteptând acea binecuvântare, care în mod tipic reprezintă restabilirea.

În declarația de mai sus că „încetarea favorii sau a chemării aici, în 1881, este urmată sau mai bine zis suprapusă, cu chemarea generală a întregii omeniri la binecuvântările și favorurile Mileniale” am sperat că cititorul va avea în minte și următoarea declarație a noastră: că deși chemarea, în sensul său deschis sau complet, a încetat în 1881, ea va fi prelungită într-un sens special sau privat pentru un timp, în același fel cum și favoarea națională a lui Israel a încetat cu cinci zile înaintea crucificării Domnului nostru, când a zis: „Iată, că vi ce lasă casa pustie”, totuși într-un sens individual al cuvântului, favoarea lui Dumnezeu a continuat cu Israel în exclusivitate încă trei ani și jumate după acea dată; numai că în loc de a fi o favoare națională, aceasta a fost privată, o favoare individuală. La pag. 219, am încercat să explicăm această continuare a chemării Evanghelice, într-o altă formă, folosind următorul limbaj:

„Dar deși chemarea generală a încetat, „ușa” nu este încă închisă. Sfârșitul chemării, și închiderea ușii sunt distincte și separate. „Ușa” stă încă deschisă pentru unii să intre în alergarea pentru marele premiu al comoștenirii în Împărăție după ce „chemarea” generală a încetat. Dumnezeu a predeterminat un număr fix să constituie Biserica, „Corpul lui Christos”, și nu poate fi nici un membru în plus nici unul în lipsă (Vezi aceasta fiind învățat în mod tipic în Lev. 21:17-23). Urmează deci, că El nu poate chema sau invita la acea onoare mai mulți decât ar completa numărul pe care L-a predeterminat, și Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că acest număr a fost obținut (chemat) în Octombrie 1881. Dar din moment ce, unii din cei care au răspuns sub chemarea generală și care au făcut legământ cu El, vor eșua să țină acel legământ, vor eșua să alerge în așa fel încât să obțină premiul, „ușa” rămâne deschisă după ce „chemarea” generală a încetat, pentru a permite intrarea în alergare, la sacrificiu de sine în serviciul adevărului, a unora (sub o chemare privată sau individuală) să „ia

locurile” acelor care ar putea, în timpul inspecției, să-și lepede haina de nuntă a dreptății lui Christos; și a acelor care, făcând legământ de sacrificiu de sine în serviciu, iubesc lumea cea rea de azi, și devin supraîncărcați cu grijile și plăcerile ei, și astfel eșuează să îndeplinească cerințele legământului lor”.

Gândul nostru este că această *extindere* secretă a privilegiilor chemării, după ce ea s-a sfârșit ca ofertă *generală*, trebuie din necesitate să preceadă începutul privilegiilor restabilirii, și prin urmare, această lucrare care este doar pregătitoare în privința restabilirii și a proclamării acesteia, va fi în vigoare până ce secerișul acestui Veac Evanghelic va fi pe deplin strâns. Cunoștința despre restabilire este dată poporului consacrat al Domnului acum, cu scopul ca ei să nu fie în întuneric împreună cu lumea în ce privește planul divin, și în mod special în vederea marelui timp de strâmtorare care se apropie, și de asemenea în vederea căderii sistemelor erorii, doctrinelor false, etc. Este necesar ca restabilirea să fie recunoscută de către poporul lui Dumnezeu, pentru a-i păzi de cădere în această zi de strâmtorare. Dar *mesajul* sau chemarea la restabilire, după înțelegerea noastră, *încă nu este convenit pentru lume*, în nici un sens al cuvântului; prin urmare, eforturile făcute în legătură cu propagarea adevărului prezent sunt limitate, atât cât pare rezonabil și posibil, la Biserică - la cei, care, cel puțin, prin mărturisire declară că sunt poporul Domnului, și nu față de lume.

Scrisoarea fratelui nostru sugerează câteva întrebări, pe care le expunem și le răspundem aici, sperând ca răspunsurile să fie folositoare, nu numai lui dar și tuturor.

(1) *Întrebare*: Nu este oare adevărat că acum sunt deschise ambele căi: chemarea înaltă și chemarea restabilirii? Sau, dacă este deschisă numai una dintre ele, n-ar părea mai probabil ca în acest caz doar chemarea restabilirii este deschisă? Eu nu pot vedea forța declarației voastre că „ușa” rămâne deschisă după ce „chemarea” încetează.

Răspuns: Credem că am arătat anterior, că chemarea restabilirii nu poate începe până ce sacrificiul Bisericii nu este sfârșit complet, și până ce Marele Preot, împreună cu fiecare membru al corpului Său, nu este pe deplin îmbrăcat cu onorurile și demnitățile oficiului său, reprezentate în hainele gloriei și frumuseții. Ne îndoim dacă am putea trata faptul ușii deschise după ce chemarea generală a încetat, mai clar decât am făcut-o mai sus. Credem că este fără îndoială, faptul că Domnul nu poate chema în nici un timp un număr mai mare decât *numărul celor aleși*, chiar dacă preconștiința Sa L-a asigurat că mulți din cei chemați nu-și vor face chemarea și alegerea sigure, și prin urmare nu vor fi printre cei aleși. Cu toate acestea susținem, că la timpul când numărul deplin al celor aleși a fost chemat, chemarea generală din necesitate ar fi trebuit să înceteze; și totuși, din moment ce Domnul ne-a prezis cu claritate că va avea loc înlăturarea unora în timpul inspecției oaspeților (Matei 22:10-14) și din moment ce numărul celor aleși trebuie să fie complet, urmează că trebuie să fie o cale de a aduce în numărul celor aleși a altora care să ia locul acelor care vor fi înlăturați, după ce chemarea generală a încetat și lucrarea inspecției a început. După înțelegerea noastră această lucrare a inspecției oaspeților este în progres de un timp - din moment ce chemarea a încetat. În timp ce unii au fost găsiți nevrednici de privilegiile lor și „aruncați în întunericul din afară”, similar celui în care se află toată lumea, alții au fost admiși la favorile celor chemați, și la probele însoțitoare. Și această lucrare trebuie să continue până ce întregul număr al celor aleși vor fi trecut aprobarea divină. Nu ne putem gândi la o altă cale care ar permite lui Dumnezeu să fie drept și rezonabil în procedeele Sale, din moment ce El nu va accepta mai puțin decât numărul predestinat, și din moment ce El nu va chema la acel număr pe nimeni care, în vreun un sens al cuvântului, ar fi expus descurajării. „Drepte și adevărate sunt căile tale, tu Împărate al sfinților!”. Precum am arătat (ZORILE, vol. III, pag. 222) aceste adăugiri sunt ilustrate în parabolă prin cei admiși în lucrare în vie la ceasul al unsprezecilea - după ce chemările obișnuite au încetat.

(2) *Întrebare*: Nu precedă oare chemarea la restabilire chemarea Evanghelică? N-au fost oare Enoh, Avraam, Isaac, Iacov și tot Israelul chemați la restabilire? Dacă aceasta este adevărat atunci în acest caz chemarea Evanghelică a fost doar o chemare suplimentară, pentru un timp, și în cazul acela sfârșitul sau încetarea acesteia din urmă imediat va pune în forță din nou chemarea originală pe care aceasta din urmă a înlocuit-o temporar:

Răspuns: Nu; nimeni dintre patriarhi nu a fost chemat la restabilire, nici n-a fost posibil ca ei sau alții să poată obține binecuvântările restabilirii înainte ca prețul de răscumpărare să fie plătit; înainte ca toate sacrificiile Zilei de Ispășire să fie oferite. Dacă restabilirea ar fi posibilă fără răscumpărare, atunci Christos, atât cât privește omenirea a murit în zadar. Dar nu este așa; unica favoare din care s-a putut gusta din favorurile restabilirii în trecut a fost aceeași favoare de care ne bucurăm și noi acum, adică: o *cunoștință* despre acestea. O mică cunoștință sau o indicație asupra restabilirii a fost dată tatălui Adam și mamei Eva. Ulterior o declarație mai

clară a acesteia a fost făcută lui Avraam, și confirmată lui Isaac și Iacov. Este o mare deosebire între promisiunea unui lucru și lucrul promis însuși. Dacă chemarea restabilirii ar fi fost declanșată în sensul adevărat al cuvântului, atunci, oricine ar răspunde în mod potrivit la ea, ar fi fost *restabilit* la perfecțiune și viață veșnică. Este adevărat că *un fel de ofertă* de restabilire a fost făcută Israelului sub Legământul Legii - oferta că ei ar fi restabiliți la perfecțiune și viață *dacă și-ar ține Legământul lor al Legii*. Dar, dupăcum am văzut, ținerea acestei Legi a fost imposibilă; și prin urmare obținerea restabilirii sub ea a fost în același fel imposibilă.

Meritul special al patriarhilor a constat în faptul că, trăind înainte de a fi declanșată vreo chemare la viață veșnică, și având doar o aluzie a scopurilor grațioase ale lui Dumnezeu, ei au exercitat o atât de mare credință cu privire la aceasta, îndurând mult în eforturile lor de a plăcea lui Dumnezeu, și datorită încrederii lor în făgăduințele sale. Din relatarea apostolului, unii dintre ei au îndurat, credincioși, astfel de experiențe, care dacă ei ar fi trăit în timpul veacului Evanghelic, i-ar clasa ca învingători în cel mai înalt sens al cuvântului, și comoștenitori cu Christos în Împărăție. Dar datorită faptului că ei au trăit înaintea chemării înalte sau înainte ca orice chemare să fie declanșată, și suferind și îndurând în mod credincios și viteaz, lor le este promisă o înviere mai bună, o înviere mai favorabilă decât cea a lumii - deși aceasta nu va fi o înviere atât de minunată ca cea a Bisericii. Precum remarcă Apostolul: Dumnezeu ne-a promis nouă niște lucruri mai bune (decât lor), „ca ei să nu poată fi făcuți perfecți fără noi” - Ev. 11:40.

Învierea lor va fi mai bună decât învierea a celorlalți din omenire, cu excepția Bisericii Evanghelice consacrate, în aceea că ea va fi o înviere instantanee la perfecțiune, în timp ce învierea lumii va fi o înviere treptată, realizată prin disciplinări și probe, numită de către Domnul nostru „învierea prin judecată” - o ridicare treptată a celor ascultători și doritori de-a lungul veacului Milenar, pas cu pas, spre ceea ce a fost pierdut în Eden.

(3) *Întrebare*: Nu va fi oare chemarea restabilirii o chemare spre credință și ascultare, fără sacrificii? Dacă nu ne putem imagina o astfel de chemare ca fiind acum în proces, permiteți-mi să vă întreb: De ce? Nu a fost oare această chemare deschisă lui Corneliu și celorlalți, atât până la el cât și de atunci încolo, precum este menționat de către Apostolul Petru: „Eu înțeleg că din orice națiune cel care se teme de Dumnezeu și care lucrează cu dreptate este acceptabil pentru El”?

Răspuns: Petru nu a avut intenția să fie înțeles că cel care se teme de Dumnezeu și care lucrează cu dreptate în măsura celor mai bune posibilități ale sale *a fost în orice timp* acceptabil pentru Dumnezeu. Petru a învățat că o nouă dispensație abia a fost introdusă, și că din moment ce Christos a răscumpărat, nu numai pe Evrei, dar și întreg neamul omenesc, prin urmare *acum* căința și iertarea păcatelor era potrivită de a fi predicată în numele lui Christos fiecărei creaturi, Neamurilor la fel ca și Iudeilor; și că oricine caută să facă voia lui Dumnezeu în măsura celor mai bune posibilități ale sale va fi acceptat în ochii Domnului.

Chemarea restabilirii va fi una cu totul diferită decât oricare alta care a fost declanșată până acum. Ea nu va fi o chemare la credință și iertare socotită a păcatelor, ci o chemare spre ascultare și o ștergere actuală a păcatelor. În timpul Veacului Milenar cu omenirea se va proceda conform condiției fiecăruia, și ascultare în măsura capacității se va cere de la fiecare individ. Orice ascultare își va primi răsplata, pe linia recuperării mintale, morale și fizice, o restabilire; și orice neascultare își va primi o dreaptă pedeapsă, și astfel de-a lungul aceluia veac toți cei care vor voi vor avea ocazia de a se dezvolta mintal, fizic, moral, până ce la sfârșitul acestui veac, dacă persoana a fost ascultătoare de marele Învățător, Christos, ea va fi din nou imaginea și asemănarea lui Dumnezeu, precum a fost Tatăl Adam, dar în timp ce se va ridica din nou va obține experiență adițională - nu doar în timpul căderii, dar în mod special experiențele obținute sub administrarea guvernului lui Christos, de-a lungul perioadei Milenare; în timp ce va fi restabilit din condițiile de păcat și moarte, spre condiții de dreptate și viață.

Ceea ce este acum cunoscut Bisericii acestui veac Evanghelic ca „îndreptățire prin credință” (mod prin care au fost îndreptățiți de asemenea și vrednicii din vechime) nu va mai fi în operare de-a lungul veacului Milenar, nici nu va mai fi necesar, deoarece condițiile de atunci vor fi atât de diferite față de cele prezente. Credința acum este atât de înalt apreciată și răsplătită de Dumnezeu deoarece „noi umblăm prin credință și nu prin vedere”, și deoarece credința acum este atât de dificilă, și prin urmare atât de rară. Dar când veacul Milenar va fi introdus, veacul *credinței* se va fi sfârșit - acela va fi un veac al cunoștinței, un veac al dovezilor atât de clare și neândoielnice, încât chiar „călătorul, deși ignorant nu se va putea rătăci, deoarece *cunoștința* de Domnul va umple întreg pământul, precum apele acoperă fundul mării”. Cu cunoștința astfel de abundentă, încât nu va mai

fi necesar să se zică aproapelui: „Cunoaște pe Domnul, deoarece toți Îl vor cunoaște”, rezultă că o credință deosebită va fi imposibilă, și prin urmare răsplățile credinței deosebite nu vor mai fi oferite.

Nu vrem să spunem că omenirea în timpul Mileniului nu va crede; din contra, nimeni nu va putea ajunge la cele de mai sus decât dacă va crede: dar noi vrem să spunem că, cu toate acestea, este o deosebire, între *a crede* și a exercita *credință*. Noi acum credem multe lucruri prin credință, pe care și lumea în veacul viitor le va crede, dar nu prin credință, ci prin demonstrație, prin cunoștință - va fi imposibil pentru ei să se îndoiască de aceste lucruri, văzând că dovezile vor fi atât de indiscutabile. De exemplu, acum Dumnezeu ne spune să ne socotim toate păcatele din trecut iertate și pe noi înșine îndreptățiți pe deplin în ochii Săi. Cu toate acestea, noi vedem în continuu dovezi ale slăbiciunilor noastre proprii în mințile și corpurile noastre. Păcatele nu sunt șterse; ele sunt doar în mod socotit acoperite. În cazul păcatelor Bisericii: ele nu vor fi șterse până ce moartea nu va distruge aceste corpuri muritoare, și până ce Domnul, în prima înviere, nu ne va da corpuri glorioase, spirituale și perfecte. În acele corpuri nu va fi nici o urmă de păcat sau slăbiciune sau imperfecțiune; toate păcatele noastre vor fi atunci practic șterse. Dar acum ni se cere să *credem* în acoperirea păcatelor noastre; să exercităm credință în declarația lui Dumnezeu. Pasul nostru următor al credinței, este în legătură cu chemarea înaltă de a sacrifica interesele pământești și temporale pentru a obține gloria, onoarea și nemurirea cerească. Dar cununa și binecuvântarea cerească sunt văzute doar cu ochiul credinței; și oricine aleargă în alergarea pusă în fața noastră în Evanghelie, nu trebuie doar să privească la Isus cu ochiul credinței, ca și la autorul și desăvârșitorul credinței noastre, dar de asemenea cu același ochi al credinței trebuie să vadă cununa dreptății pe care Domnul, Judecătorul drept, a pus-o deoparte pentru cei care sunt credincioși. Astfel, veacul nostru este în mod proeminent un veac al credinței, a condițiilor socotite, și a încrederii în făgăduințe: și își va avea marea și prețioasa răsplată.

Nu așa vor fi condițiile veacului Milenar, când acesta va fi introdus. După cum am văzut deja, înțelepciunea va fi acolo, și experiențele din fiecare zi, vor avea ca urmare sau dezvoltarea mintală, morală și fizică sau disciplinări pentru greșeli cu scopul de a face progrese. Astfel de experiențe vor da o amplă demonstrație a ceea ce se poate aștepta ca rezultat final - restabilire ca răsplată a ascultării sau Moartea a Doua ca pedeapsă a neascultării.

Acest fapt ne este clar indicat în Scripturi, care în mod clar declară că în timpul acestui veac, regula procedurilor divine este: „Facă-se după credința ta”, în timp ce regula judecății lumii în veacul Milenar este clar arătată în Apoc. 20:12: „Am văzut pe cei morți, mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu: și cărțile au fost deschise; și o altă carte a vieții a fost deschisă (prima carte a vieții este numită Cartea Vieții a Mielului, conținând numele Bisericii alese, Mireasa Sa; această altă Carte a Vieții va fi cartea sau înscrierea celor care vor trece cu succes încercarea sau judecata restabilirii) și morții au fost judecați conform cu lucrurile care au fost scrise în cărți (Scripturile - Ioan 12:48) conform faptelor lor”.

Va fi o greșală a presupune că Dumnezeu va chema omenirea la calitatea de fii în timpul veacului Milenar, și să nu ceară de la ei să facă o deplină consacrare a lor față de Sine, și față de acea dreptate a cărei reprezentant personal El este. Nimeni și niciodată nu poate avea viață veșnică pe baza altor condiții decât aceasta - absolută ascultare, și mai mult - absolută armonie cu însăși spiritul legii divine, legea dreptății, legea iubirii. Și toți care vor fi în armonie cu Domnul pînă la acest grad, din necesitate mai degrabă ar sacrifica, dacă ar exista opoziție față de Domnul sau față de dreptate care ar face necesar un sacrificiu de orice fel, decât să tăgăduiască pe Domnul și principiile sfințeniei Lui.

Motivul pentru care nu se vor mai cere sacrificii de la lume în timpul veacului Milenar, este că păcatul și Satan nu vor mai fi la cârmă - „lumea cea rea de azi” (dispensația) va fi trecută, și în locul ei va fi introdusă „lumea viitoare, în care va locui neprihănirea”, în care dreptatea va fi regula, în care Împăratul și toți cei în favoarea Lui și orice trăsătură a guvernământului vor fi în armonie cu dreptatea, adevărul și iubirea.

A presupune că chemarea restabilirii a început deja, ar fi să presupunem că Dumnezeu a autorizat într-o oarecare măsură pe cineva să anunțe că de acum înainte nimeni nu va mai suferi pentru că a făcut binele, ci numai pentru că va face rău; și prin urmare că oricine vrea să facă bine după capacitatea sa cea mai bună, n-ar găsi nici o opoziție în aceasta, și că orice efort al său ar aduce în mod sigur putere și recuperare mintală, morală și fizică, care, mergând tot înainte, pas cu pas va atinge absoluta perfecțiune. Mai mult ca atât, aceasta va mai însemna promisiunea că oricine va accepta această chemare a restabilirii nu va mai muri cu moartea Adamică; ci din contra, acceptând din inimă această chemare, din zi în zi, din an în an, va observa că puterea morții în el a fost învinsă și procesul restabilirii progresând.

Când acea chemare va veni, și când acele privilegii ale restabilirii vor fi oferite omenirii, aceasta va fi precum a declarat profetul, că nici un om de acum înainte nu va mai muri din cauza păcatului lui Adam, nici pentru păcatul părinților săi, ci doar pentru păcatul său propriu (Ier. 31:29, 30). Noi înțelegem că acest timp nu va fi atins până după timpul de strâmtorare - nu mai înainte de 1915 a. d. Conform înțelegerii noastre, începând cu acea dată și înainte, Împărăția fiind pe deplin stabilită, chemarea lumii la privilegiile restabilirii va fi deschisă, și oricine va muri atunci, va muri pentru păcatul său propriu (Moartea a Doua) și nu pentru păcatul lui Adam; și oricine va fi atunci ascultător Domnului va experiența binecuvântările harului Său în restabilire - o actuală, perceptibilă recuperare începând îndată, ca rasplată celor credincioși sub chemarea restabilirii.

Sensul în care binecuvântările și favorurile Milenare deja se suprapun peste veacul Evanghelic, după înțelegerea noastră este acesta: În primul rând, înțelepciunea, invențiile, etc, aduc omenirii binecuvântări de care ea nu s-a bucurat nicicând înainte, și care sunt într-adevăr intenționate pentru veacul Milenar, și sunt doar în stare de a se găti sau pregăti în această „zi a pregătirii lui Dumnezeu”. (2) Binecuvântările restabilirii de asemenea se suprapun, în sensul că aceste invenții, etc, în mod treptat duc spre marele timp de strâmtorare, în care instituțiile prezente, sociale, financiare, politice, religioase, toate vor fi răsturnate - ca în locul lor Dumnezeu să poată aduce prevederile și aranjamentele mai bune ale Împărăției Milenare. (3) Binecuvântările restabilirii vin la biserică acum, în sensul că ei îi este permis să întrevadă aceste binecuvântări care vin asupra lumii, și să se bucure nespun, și să-și ridice inima în mulțumire și laudă față de Cel care ne iubește și care ne-a cumpărat cu sângele Său prețios, și să-și dea seama cum acesta este „jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii omeniri”.

(4) *Întrebare:* Să presupunem că cineva ar zice „Doresc să renunț la lumea aceasta prezentă cu toate onorurile și plăcerile ei, pentru a asculta și a urma pe Christos, indiferent ce încercări și persecuții aceasta mi-ar putea aduce; dar, nu am nici o așteptare la salvare pe planul divin, și nu sunt în alergare pentru acel premiu. Salvarea pe planul uman este mai mult decât eu merit, indiferent cât m-ar costa să-l urmez pe Christos acum, în timpul anilor de deschidere al domniei Sale, înainte ca Satan să fie legat. Sunt bucuros de ocazia de a-mi arăta loialitatea mea în împrejurări adverse, care vor dovedi că sunt sincer”. Cine poate spune că o astfel de persoană n-ar putea veni sub chemarea restabilirii?

Răspuns: Apostolul cu o ocazie a zis: „La timpurile acestei ignoranțe Dumnezeu nu se uită” - nu ține în seamă timpurile de neștiință. Deci de-a lungul întregului veac Evanghelic, în timp ce a fost prezentată această „chemare înaltă”, fără îndoială au existat unii dintre urmașii Domnului care n-au sesizat clar promisiunile Sale în toată lungimea și puterea și frumusețea lor, mulți care n-au înțeles clar că învingătorii acestei vârste trebuie să fie moștenitori ai lui Dumnezeu, comoștenitori cu Isus Christos, și părtași ai gloriei, cinstei și nemuririi. Cu toate acestea, ignoranța lor, nu schimbă chemarea nici angajamentul Domnului. Tatăl ceresc, are de a face, ca să zicem așa, mai degrabă cu Christos decât cu noi, și astfel este scris că noi suntem: „acceptați în Cel Preaiubit”. Prin urmare, oricine, în timpul acestui veac Evanghelic a făcut o deplină consacrare de sine Domnului ca Învățătorul lui, încrezându-se pe deplin în El ca și Răscumpărătorul lui, și căutând să urmeze pe urmele Lui, unul ca acesta este un moștenitor al lui Dumnezeu și comoștenitor cu Isus Christos, Domnul Său, chiar dacă el știe aceasta sau nu, exact la fel cum ar fi și cu o moștenire pământească.

S-ar putea părea straniu ca un fiu să nu știe despre bogăția tatălui său și despre intenția tatălui său de a-i da lui o parte din aceasta, dar ignoranța fiului n-ar schimba în nici o măsură voința tatălui, nici nu l-ar înlătura pe fiu de la participarea sa în pregătirile făcute pentru el. Astfel deci, cu privire la acei din poporul credincios al Domnului din timpul acestui veac, care nu și-au dat seama cât de mari lucruri „are în păstrare Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. Și aceasta se aplică de asemenea și la unul ca acesta menționat în întrebare, noi am spune: ignoranța sa nu schimbă și nu afectează aranjamentul divin; și dacă persoana urmează credincios pe Domnul acum, noi avem toate motivele să credem că la restaurare unul ca acesta va sta pe tronul său, indiferent dacă el se așteaptă la o așa de mare favoare sau nu. Totuși, noi ar trebui să ne așteptăm, ca acum Domnul să descopere în mod grațios unora ca aceștia sacrificatori credincioși moștenirea lor Dumnezeiască. Cu siguranță, în timpul prezent nu este nici o chemare a Restabilirii - nici o ofertă, încă, de vreun fel de ocazie de a crește din imperfecțiune și moarte, spre perfecțiune în asemănare cu Dumnezeu, și spre viață veșnică.